

STICHTING GESLACHT MEES

JUNI 1953

ADRES VAN REDACTIE EN ADMINISTRATIE:
BLAAK 10 — ROTTERDAM

NUMMER 9

FAMILIEBESCHEIDEN.

Gevolg gevende aan de wensen door de leden geuit in de vergadering van November 1952, dringt het bestuur er bij alle familieleden op aan, na te gaan of zij voor de historie van de familie Mees van belang zijnde bescheiden, schilderijen, portretten etc., in hun bezit hebben en daarvan mededeling te doen aan de secretaris van de Stichting, de Heer Jacob Mees, Blaak 10, Rotterdam.

Het bestuur houdt zich aanbevolen voor toezending van dergelijke bescheiden indien de bezitters daarvan afstand wensen te doen. Zij die reeds bij hun leven de eigendom van schilderijen aan de Stichting willen overdragen, teneinde zekerheid te hebben dat deze in familiebezit blijven, zouden zulks notariëel kunnen vastleggen. Zij zouden dan tot aan hun overlijden de beschikking over deze stukken blijven behouden.

Sedert het verschijnen van de vorige Kroniek werd het archief van de Stichting verrijkt met portretten, boeken etc. geschonken door Mevrouw Coert-Jongeneel, Mevrouw Baelde-Mees, Mevrouw Hoyneck van Papendrecht-Mees, de Heer Jacob Mees, uit de boedel van Mej. M. A. Mees, de Heer A. W. Mees, Versailles.

Van Mevrouw Baelde-Mees ontving de Stichting bovendien een geslepen glas met initialen R. P. M. JRzn. 1720-1870 dat haar vader gekregen heeft bij het 150-jarig bestaan der firma R. Mees & Zoonen.

FAMILIEBERICHTEN.

De tussen haakjes geplaatste bladzijdenummers verwijzen naar de Genealogie van het Geslacht Mees, door C. J. Polvliet, 2e herziene uitgave 1925.

GEBOREN:

Te Groningen, 29 Augustus 1952, Martinus, zoon van Ir. Nanno Poppo Mees (blz. 62) en Lydia Felix.

GEHUWD:

Te Delft, 16 October 1951, Ir. Nanno Poppo Mees (blz. 62) met Lydia Felix, dochter van Isaäk Gerrit en Anna van der Haagen.

Te Groningen, 19 April 1952, Clara Maria Mees (blz. 62) met Hendrikus Wilhelmus Gerardus Hoogwater, civiel ingenieur, zoon van Willem André Daniël en Hendrika Wilhelmina Johanna van der Lans.

Te Kopenhagen, 15 November 1952, Jan Jacob Louis Mees (blz. 92) met Birthe Margarethe Pedersen, geboren te Kopenhagen, 24 Augustus 1923.

Te 's-Gravenhage, 28 Februari 1953, W. de Villeneuve-Mees (blz. 99) met F. W. des Tombe.

OVERLEDEN:

Te 's-Gravenhage, 26 November 1952, Catharina Jacoba Gilhuys, echtgenote van Dr. G. van Alphen (blz. 127).

BIJZONDERE GEBEURTENISSEN.

10 November 1952. Prof. Dr W. C. Mees te Apeldoorn werd 70 jaar.

1 Maart 1953. Mejuffrouw E. F. Mees, hist. doctate Rotterdam is voorlopig benoemd tot verzorgster van de twee oudste prinsessen, Beatrix en Irene.

(Mej. Leonoor Mees, - dochter van den Heer Jacob Mees, uit het eerste huwelijk met Emmy van Stolk, - is na haar academische opleiding in Utrecht werkzaam geweest als leidster en docente aan inrichtingen en jeugdkampen in Nederland en in de Verenigde Staten. Zij doceerde enige tijd aan het Erasmiaansch Gymnasium te R'dam. Ook werkte zij bij Dr A. Schweitzer in Centraal Afrika).

April 1953. J. G. Mees, Vicaris te Oost-Souburg, neemt het beroep aan naar Hurwenen (Gld.)

* * *

VERSLAG van de vergadering van leden en bijzondere leden van de Stichting Geslacht Mees, gehouden op Zaterdag 29 November 1952, ten kantore van de Rotterdamsche Scheepshypotheekbank N.V., Haringvliet 98, Rotterdam.

Aanwezig waren:

De Heer en Mevrouw Mees-Berg
De Heer Mr. Ph. A. J. Mees
De Heer en Mevrouw Mees-Jongbloed
De Heer Prof. Mr. T. J. Dorhout Mees
De Heer Dr. Ir. R. H. Mees
Mevrouw S. A. P. Baelde-Mees
Mevrouw J. M. Hoyneck van Papendrecht-Mees
Mevrouw M. Mees-van Dorp
Mevrouw Th. G. Haverkorn van Rijsewijk-Mees
Mevrouw E. Mees-Havelaar
De Heer Mr. A. Q. Mees
De Heer Dr. R. T. A. Mees
De Heer en Mevrouw Bonjer-Mees
De Heer Mr. B. Mees
Mevrouw E. S. C. Kolff-Mees
Mevrouw S. A. Verbrugge-Mees
De Heer en Mevrouw Arnold-Mees
Mevrouw C. T. Boon-Mees
Mejuffrouw E. Boon
Mevrouw A. C. M. Zaayer-Mees
Mejuffrouw E. F. Mees
De Heer Ir. R. A. Mees

Afwezig met kennisgeving waren de dames

A. H. Hannema-Mees en I. C. A. W. Mees-Koch alsmede de Heer H. E. Mees Jr.

Nadat de voorzitter, de Heer Mr. W. C. Mees, de aanwezigen had welkom geheten en in korte

trekken het doel van deze familie-bijeenkomst had uiteengezet, werd overgegaan tot de verkiezing van nieuwe bestuursleden.

In de vergadering van de leden van de Groningse tak werden, in overeenstemming met het bestuursvoorstel, gekozen de Heren Prof. Mr. T. J. Dorhout Mees te Utrecht, Dr. Ir. R. H. Mees te Groningen en H. E. Mees Jr. te Rotterdam.

De hierop volgende vergadering van leden van de Rotterdamse tak koos, eveneens in overeenstemming met het bestuursvoorstel, de Heer Jacob Mees te Rotterdam.

De nieuwe bestuursleden hadden reeds vooraf medegedeeld dat zij een eventuele benoeming zouden aanvaarden.

Nadat de verkiezingen achter de rug waren volgde een gezellige discussie over het wel en wee der Stichting waaraan vele der aanwezigen deelnamen. De penningmeester, de Heer Mr. Ph. A. J. Mees, gaf hierna een overzicht der financiën.

Aan dit overzicht ontleen wij de volgende gegevens:

Sedert de oprichting in 1937 werd aan contributie ontvangen f 5749.50 en aan giften f 1065.50.

De voornaamste uitgaven waren:

Kosten Stichtingsacte	f 105.30
Kroniek nos. 1 t/m 8	„ 2929.73
Aankoop schilderijen/boeken	„ 350.—
Onderzoekkosten	„ 250.—
Bijdrage in de kosten van het Jaarboekje van Nederland's Patriciaat „	168.—
Administratiekosten	„ 625.—

Naar aanleiding van de door de vergadering geuite wensen beloofde het bestuur in de Kroniek nogmaals aan de familieleden te zullen verzoeken zaken van belang voor de historie van de familie Mees vooral tijdig aan het archief van de Stichting af te staan of althans aan het bestuur mededeling te doen van het bestaan van dergelijke zaken en van de plaats waar zij zich bevinden. Men had vooral het oog op portretten, schilderijen, boeken, familiepapieren, enz.

Na de pauze, waarin de thee gebruikt werd, kwam Mr. W. C. Mees tot het houden van zijn aangekondigde causerie over het onderwerp „Een opzienbarende diefstal in de „Pruikentijd”.

Deze causerie, die een diefstal behandelde gepleegd door een bediende van de kassier Rudolph Mees bevatte veel humor en de wijze waarop de causeur haar hield boeide de aanwezigen ten zeerste. De Heer Mees meende aan het slot van zijn betoog toch nog iets ten gunste van de delinquent te moeten aanvoeren, hoewel zijn echtgenote hem reeds eerder gezegd had dat zij geen enkele ver-

DE VERLIES- EN WINSTREKENING OVER 1952,
geeft het volgende beeld:

Aankoop Portret H. W. Mees	f 250.25	Contributies	f 106.—
Drukkosten Kroniek No. 8	„ 544.—	Intrest	„ 49.95
Administratiekosten	„ 50.—	Gift.	„ 2.50
Diverse Onkosten	„ 46.09	Verlies	„ 731.89
	<u>f 890.34</u>		<u>f 890.34</u>

DE BALANS per 31 December 1952 luidt als volgt:

R. Mees & Zoonen	f 240.98	Nog te boeken Porti en Zegels	f 12.88
Spaarbank	„ 2028.23	Saldo:	
Nog te boeken intrest	„ 46.68	Kapitaal f 3034.90	
	<u>f 2315.89</u>	Verlies „ 731.89	„ 2303.01
			<u>f 2315.89</u>

zachtende omstandigheid had kunnen ontdekken en dus een geheel tegenovergestelde mening was toegedaan.

Op voorstel van de spreker werd hierna onder de aanwezigen een zeer geanimeerde enquête gehouden waarvan de uitslag niet ten gunste van de dief uitviel.

Nadat men nog geruime tijd gezellig bijeen was gebleven, dankte de voorzitter de aanwezigen voor hun komst en sprak de hoop uit dat de volgende familie-bijeenkomst spoedig zou plaats hebben en dan zo mogelijk in een minder guur jaargetijde.

* *

CONTRIBUTIEBETALING.

De penningmeester zal het zeer op prijs stellen indien alle leden hun contributie jaarlijks aan de Stichting overmaken. Dit kan geschieden door storting of overschrijving op de rekening van de Stichting bij de Heren R. Mees & Zoonen, R'dam. Postgirorekening van R. M. & Z. No. 6400.

* *

Wij ontvingen van Prof. Dr W. C. Mees te Apeldoorn de aanvang van een artikel van de hand van Mr W. C. Mees (1813-1884), gevonden onder diens nagelaten papieren. Of het ooit is gepubliceerd, weten wij niet. Daar het, hoewel gedateerd 1870, zo actueel en modern aandoet, scheen het interessant het hier af te drukken.

* *

Aug. 1870. INVLOED VAN DALING OF STIJGING VAN DE WAARDE VAN HET GELD OP DEN GANG DER NIJVERHEID.

Het dwaalbegrip dat geld een vaste waarde heeft

kan niet zonder invloed zijn op den gang van zaken bij een plaats hebbende verandering van de waarde van het geld.

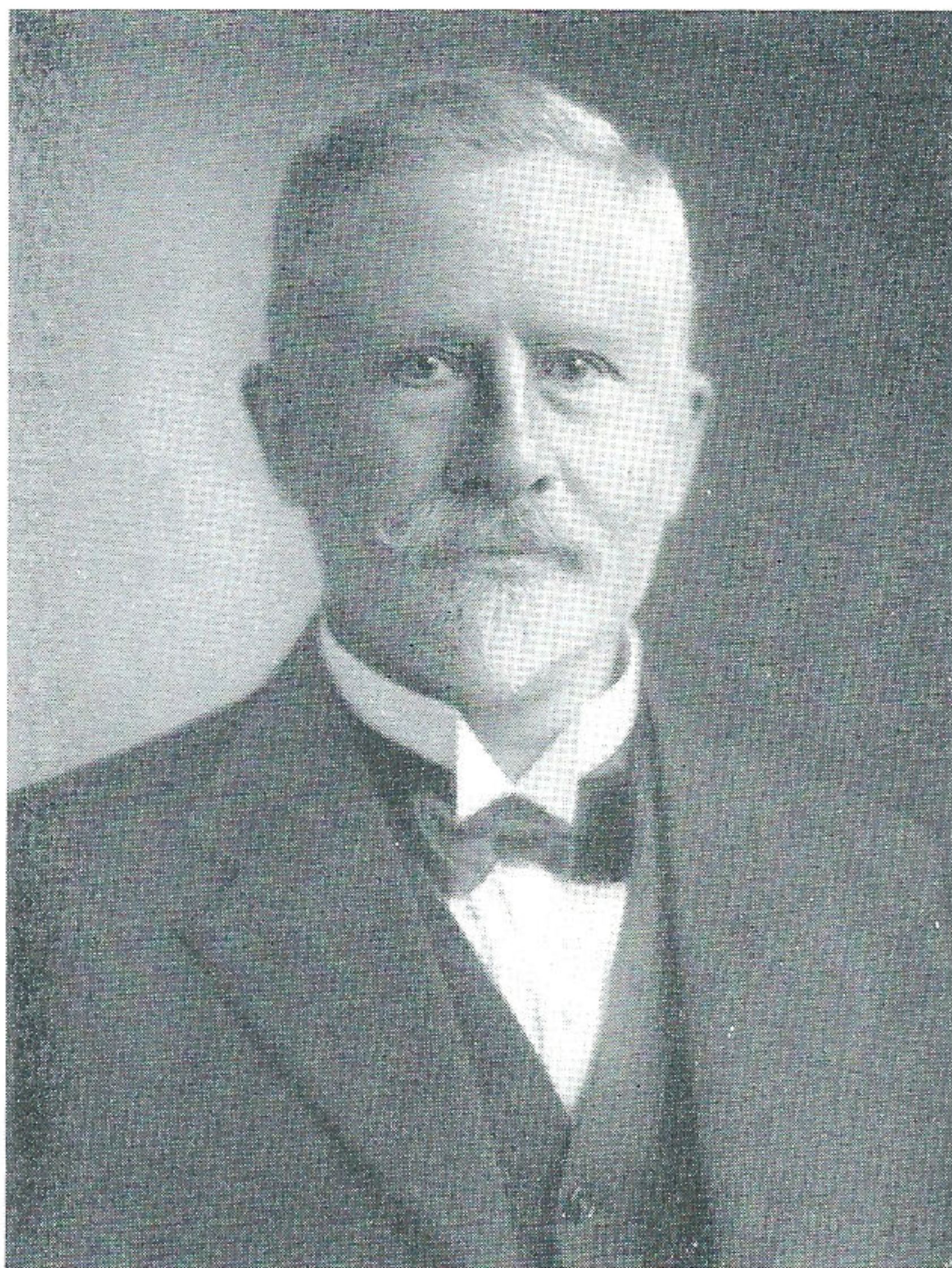
Het zal bij een daling van de waarde van het geld lichtelijk te veel doen verteren en dus het maatschappelijk kapitaal verminderen.

Indien men stelt, dat het gemiddeld streven is om zijn **inkomen** te verteren, maar zijn **vermogen** onaangestast te laten, dan zal, daar het vermogen naar de geldswaarde wordt afgemeten, na daling van de waarde van het geld met 10 pct ook het maatschappelijk kapitaal, hoezeer in geldswaarde onveranderd gebleven, met 10 pct verminderd zijn. Het duidelijkst blijkt dit gevaar, als men zich een ondernemer voorstelt, die alleen met omlopende goederen-kapitaal werkt. Hij maakt gewoonlijk 15 pct winst. Hij heeft het ook dit jaar gedaan; maar in dat jaar is de waarde van het geld met 10 pct gedaald. Nu zal zijn balans een schijnbare winst aanduiden van ca 28 pct (115 gedeeld 0,9, min 100). Die ca 28 pct verterend, zal hij zijn **vermogen** ongeschonden schijnen te behouden, maar het zal inderdaad 10 pct verminderd zijn.

Had hij den gang van de waarde van het geld voorzien, dan had hij van zijn ca 28 pct ruim 11 pct op kapitaalrekening gebracht, welke dan 111 zou bedragen hebben, in een 10 pct in waarde verminderde munt, dus inderdaad op 100 zou gebleven zijn. En hij had ca 17 pct kunnen verteren, welke hem bij de 11 pct gestegen prijzen van alle door hem begeerde zaken juist hetzelfde zouden hebben opgeleverd als vroeger zijn 15 pct.

Het vermoeden is echter, dat in zulke gevallen iemand méér verteren zal.

* *

HITZERUS MEES ✠

1876 — 1952.

Hitzerus ¹⁾ Mees is 26 Juni 1876 te Veendam geboren, oudste kind van Dr. Willem Mees en Geertruida Hermina Oving. In de loop der jaren kreeg hij één broer ²⁾ en vier zusters, waarvan de jongste, Martha, zestien jaren in leeftijd van hem verschilde. Zoals gewoonlijk in grote gezinnen vormden zich groepjes onder de kinderen, meest van twee, maar „Serus” bleef altijd alleen de oudste broer. De jongsten zagen tegen hem op; hij durfde alles, waren ook wel wat bang voor hem, want hij kon ze geducht plagen. Later evenwel werd hij hun raadgever en hulp op allerlei gebied.

Door een heupontwrichting kwam hij met een te kort linkerbeen ter wereld en hoewel hij daarvoor later in Leiden werd behandeld ³⁾, bleef hij dat euvel behouden, hetgeen, zoals verderop zal blijken, een nadelige invloed op zijn leven heeft gehad. Toen er niets meer aan gedaan werd had hij er voorlopig geen last van; hij was een ondernemende, sterke jongen, die er veel met vriendjes op uit trok en aan al hun spelen deelnam. Zelfs schaatsenrijden (dat ieder kind in Veendam kende) leerde hij ook vrij goed. Maar toen hij op een lange tocht met oudere jongens en meisjes het tempo toch niet bij kon houden, hield hij er ineens mee op. Misschien als compensatie daarvoor gaf

zijn vader hem al heel vroeg een „velocipède” — een groot voorwiel met een heel klein achterwiel — waarop hij gevaarlijke toeren verrichtte. Toen de gewone „velo's” in gebruik kwamen kreeg hij er zo een en was hij al gauw een ijverig lid van de Velo-rijvereniging „Vios”. Zaalrijden was eerst in de mode, pas later kwamen fiets-tochten-buiten in zwang. In de tuin, vlak achter 't huis, op het Oosterdiep (in 1880 gebouwd; de oudste drie kinderen zijn in de Kerkelaan geboren) was ruimte vrijgelaten voor het croquet spel, dat door Serus en de oudere kinderen met vriendjes en logé's druk beoefend werd. Talrijke neefjes en nichtjes uit Groningen en Rotterdam kwamen 's zomers in Veendam logeren. De kamer „boven-voor” (die 's winters huis- en eetkamer was) huisvestte dan alle jongens; de meisjes bezetten de andere kamers. De familie verhuisde, gewoonlijk in Mei, naar beneden, waar in de grote verandah de maaltijden gebruikt werden. Bij feestelijk-mooi weer werd de eettafel buiten onder de linde gezet.

Hitzerus leerde ook dansen. De gebroeders Leviet kwamen op winteravonden de danslessen thuis op de boven-vóór geven. Een der heren speelde dan viool, de ander gaf de instructies. Het was alleen een huiselijk onderonsje, zonder andere kinderen.

Aan muziek deed Hitzerus in een clubje (o. a. met Piet van Lingen, Piet van der Wijk, Bernard Schmitz) onder leiding van de oude heer Bos. Eerst speelde hij viool, later piano. Met de zuster, die op hem volgde, Bartha, studeerde hij ouderwetse quatre-mains in, zoals de „Zampa” en de „Khalif van Bagdad”. Eén lied speelde en zong hij nog op late leeftijd: „Schon sechzehn Jahr Johanna war und wuste nicht was Liebe war”. Hij wist 't wel, want aan een allerliefste zuster van een zijner vrienden had hij zijn hart verloren. Als blijk van zijn verering gaf hij haar vaak vruchten present, vooral peren, waardoor zijn aanbidding de „perenliefde” werd genoemd. Hij ging toen al op de Hogere Burgerschool (toen nog niet H. B. S. genoemd). Hij was, zoals op dorpen de gewoonte was, op zijn vijfde jaar op school gekomen en wel op de uitgebreid lagere van „Mijnheer” Boerma in de Nieuwe Laan, waar Frans werd gegeven en die voor de Hogere Burgerschool opleidde.

De school had een uitstekende naam, later is ze in een Mulo omgezet. Na zes jaar ging H. in 1889 naar de H. B. S. in de Kerkelaan. Het lerarenkorps was toentertijd erg verouderd, zodat hij er slecht moderne talen leerde ⁴⁾, met onmis-

kenbaar Veendams accent, maar de Scheikundelessen van Dr. A. Lam ⁵⁾ vond hij voortreffelijk. Bij de Wiskunde had hij grote steun aan zijn vriend Jan Kunst ⁶⁾. „Zonder hem had ik het eindexamen nooit gehaald”, was zijn mening.

Een onuitwisbaar stempel heeft Veendam op Serus gedrukt. Daar werd niets zo belachelijk gevonden als aanstellerij en grootdoenerij. Hij is altijd gewoon en natuurlijk gebleven; hij gaf zich zoals hij was en wond geen doekjes om zijn meningen. Nuchterheid en een volkomen afwezigheid van enthousiasme ⁷⁾ zijn ook echt-Veendamse trekken bij hem. In gelovige mensen kon hij zich volstrekt niet verplaatsen. Diepzinnige redeneringen, dichtelijke of andere kunstzinnige aanleg, dat alles is hem steeds vreemd gebleven. Hij was zonder complexen en vond het vanzelfsprekend, dat men hard werkte. Hij nam 't leven zoals het viel, de goede dingen evenzeer als de tegenheden. Aan zelfbeklag, een slecht humeur deed hij niet, hoeveel reden hij er, objectief gezien, ook voor had.

De vlakheid die er het gevolg was van die geestesgesteldheid, was hij zich wel bewust: „Ik vind niets erg prettig en niets erg vervelend” heeft hij wel eens gezegd. Tegenover de mensen in 't algemeen en tegenover zijn vrienden in 't bijzonder stond hij heel hartelijk en hij had veel voor hen over.

Wat Hitzerus worden zou is lang een punt van overweging geweest. Zijn vader had zich al vóór 1892 financieel geïnteresseerd in een stroocartonfabriek te Veendam met het vooropgezette denkbeeld, dat zijn oudste zoon, die door zijn gebrek voor allerlei werk niet in aanmerking kwam, daarin een levenspositie zou vinden. In 1892 nu werd Hitzerus in de vakantie naar Nijvel bij Brussel gestuurd, waar een „zaken”vriend een dergelijke fabriek bezat, om te zien of dat werk hem aantrok en of de fabrikant hem er geschikt voor vond. Hitzerus voelde er niets voor en was er daardoor al ongeschikt voor. Daarna is overwogen hem ontvanger bij de belastingen te laten worden, wat ook afsprong. Het denkbeeld om dokter te worden is pas later opgekomen. Het was bepaald geen roeping, die er hem toe bracht. Maar in September 1895 ging hij toch naar Groningen om er medicijnen te studeren. Daar had hij 't al dadelijk bijzonder naar zijn zin; hij kreeg er veel vrienden, had er veel familieleden ⁸⁾ bij wie hij vaak aan huis kwam en er was een schare uitgaande nichtjes. De „Kroeg” was er gezellig — iedereen kende iedereen — en hij roeide vaak voor „Aegir”.

Dat hij flink werkte sprak vanzelf. Het was ook

gemakkelijker vol te houden dan tegenwoordig, want afleiding was er maar weinig: de film was al evenmin uitgevonden als de radio en de auto. Wel kwamen de toneelgezelschappen geregeld naar Groningen en zijn grote voorliefde voor de comédie heeft hij daar stellig opgedaan. Zat hij voor een examen, dan sloot hij zich van de buitenwereld af door op klaarlichte dag de gordijnen te sluiten en bij lamplicht te werken. Hij volgde o. a. uitstekende colleges van Prof. Huizinga ⁹⁾ en Prof. Holleman en deed op tijd zijn „1e en 2e natuurkundig”.

Maar aan dat plezierige Groningse leven kwam plotseling een einde. Zijn familie verhuisde in April 1897 naar Rotterdam - tot aller vreugde behalve tot de zijne. Want het vaderlijk bevel luidde: Verder studeren in Leiden. Hij heeft er zich hard tegen verzet, daar hij zich in 't Noorden als een vis in het water voelde en hij voorzag, dat hij in Leiden, zonder club, een buitenstaander zou blijven. Maar wat vermocht hij tegen een strenge vader, die, niet ten onrechte, van mening was, dat de Hollandse schaaf er eens over moest. Met loden schoenen ging hij dan in September 1897 naar Leiden. Het vak gaf er hem veel kennissen, maar in een club kwam hij niet. Wel kreeg hij aansluiting bij verscheiden studenten, die weinig hadden uitgevoerd en wier clubgenoten al klaar waren. Met sommigen daarvan ging hij samenwonen en zijn „Groningse” ijver had op deze vrienden een goede invloed: ze zijn allen afgestudeerd. Met één ervan, ook medicus, was hij bijzonder bevriend, nl. met Campert ¹⁰⁾, die eerst in Spijkenisse en later in Westkapelle dokter is geworden en bij wie hij vaak logeerde. Hoe hij bevriend is geraakt met een heel ander type als de theoloog Sparnaay, ligt in het duister, maar ze zijn levenslang grote vrienden gebleven en Hitzerus was o. a. getuige bij Sparnaay's huwelijk.

Hij woonde eerst in de Breestraat (bij Mevrouw de Gaay-Fortman) hoek Rapenburg. Van zijn slaapkamer, gelijkvloers gelegen, liet hij ook 's nachts altijd 't raam open. De politie-agent, die daar surveilleerde, schoof 't dan geregeld dicht. Op de Oude Singel 2 had hij daarna een paar aardige kamers. Met de juristen van Kregten en Wolfson woonde hij later nog op het Galgewater, uitziende op de achterkant van de huizen van de toenmalige Paardesteeg. Aan de colleges van de Professoren Rosenstein, Siegenbeek van Heukelom, Korteweg en Nolen heeft hij veel te danken gehad. Nog tientallen van jaren stonden hun foto's op zijn schoorsteenmantel. Bij Prof.

Veit had hij een prettig co-assistentschap voor gynaecologie. In 1902 deed hij zijn artsexamen, waarna hij nog in Gent een titel haalde. Met Leiden was hij in de loop der jaren geheel verzoend geraakt en hij erkende, dat zijn vader er goed aan had gedaan, met hem daarheen te dirigeren. Was hij in de vacaties in Rotterdam dan ging hij veel om met Sebald J. Rutgers (zoon van Dr. J.) die al gauw zijn zwager werd ¹¹⁾ en later ingenieur op het Stadstimmerhuis en met Adriaan Sirks, eerst zee-officier, daarna havenmeester en hoofdcommissaris van politie te Rotterdam.

In Weenen ging hij in 1903 nog colleges in oogheelkunde volgen, tegelijk met zijn vriend en mede Groninger Fockens. Hij vond 't daar heel plezierig, wonende in een pension vol studerenden uit allerlei landen. Een Japanse arts was 't ijverigst, ook in het aanleggen van een medische bibliotheek. Op reis in Boedapest trok er een Hongaar, die lekkere wijn verbouwde, de hele dag met hem op, horende dat Hitzerus een Hollander was.

Terug in Holland maakte hij als scheepsarts op de „Gedeh” van de Rotterdamse Lloyd een reis naar Indië, waaraan hij heerlijke herinneringen had. Met de andere scheepsofficieren en met de passagiers was hij op de beste voet. Met de kapitein bezocht hij in heel korte tijd de mooiste plekken van Java.

Maar de prettigste tijd van zijn leven was volgens zijn zeggen het tweejarig assistentschap op de Kinderafdeling van het Rotterdamse ziekenhuis op de Coolsingel. Er heerste daar een uitstekende geest, hij interesseerde zich zeer voor zijn patiëntjes — er is een foto van 1904 van een ziekenzaal met zestien kinderen, wier namen alle achterop vermeld staan — en kreeg er zijn vak erg lief. Toen hij, jaren later, eens met vrienden o. a. een notaris en een advocaat, besprak, welk vak ze in een „tweede” leven zouden kiezen, opteerden de vrienden allen voor een ander, maar **hij** zou wéér dokter willen worden. Daar hij een opgewekt man was en vriendelijk in zijn optreden, bovendien een groot verantwoordelijkheidsbesef en vakkennis bezat, was hij er ook stellig geschikt voor.

Toen hij zich in 1906 op de Noordblaak 81 (boven de zaak van Both) als huisdokter vestigde, was hij erg verlangend om aan de slag te gaan. In 't begin vlotte het niet dadelijk met de praktijk. Hij werd er ongeduldig van: hij zou maar weer scheepsdokter worden als ze hem hier niet nodig hadden enz. enz. Maar er kwam al gauw gang in en hij kreeg het flink druk. ¹²⁾ Hij verhuisde

daarop naar een mooi gelegen oud huis op de Leuvehaven 81, dat uitzag op de Wijnhaven. Het huis zou groot genoeg zijn voor een heel gezin, maar trouwen deed hij niet. Zijn mankheid was daarvoor een groot beletsel. Hij verkeerde in de waan, dat een vrouw dat een bezwaar zou vinden. Stellig heeft hij wel gewild, maar het is er, jammer genoeg, nooit van gekomen. Dat hij zelf ook vond, dat hij daardoor veel heeft gemist, blijkt uit een vraag aan een vriendin, die diep bedroefd was over de dood van een zoon: „Maar wat had-je liever gehad: hem zo te verliezen of zoals ik?”

Hij nam huisbewaarders, was erg ingenomen met de zorg van de juffrouw en at voorlopig nog thuis bij zijn ouders ¹¹⁾. Zijn leven was heel geregeld ingericht: om 8 uur kwamen de fondspatienten en dan zat hij klaar. Daarna reed hij uit voor zijn bezoeken in een gesloten koetsje van Van der Kuilen — in een open Victoria 's zomers beviel het hem niet — aan een auto heeft hij nooit gewild. Thuis tegen enen hield hij weer spreekuur en ging daarop per fiets naar de overige patienten. 's Avonds bezocht hij zijn kinderpatienten nog wel eens: „Je kunt wel niets doen, maar je stelt de ouders gerust, als je vóór de nacht nog even aankomt”. Natuurlijk pruttelde hij ook wel eens, als hij er 's nachts uit moest en — nauwelijks terug in bed — wéér opgebeld werd om „gauw even” ergens te komen. 's Zondags probeerde hij wel eens uit te slapen, maar dat bekocht hij steeds met hoofdpijn. Tussen hem en zijn patienten ontstond een bepaald hartelijke verhouding. Volgens hem kreeg elke dokter patienten met een eigen stempel. Hij nam aan om van een willekeurig Rotterdammer na korte tijd te raden, welke dokter hij had. Of hij 't ooit geprobeerd heeft?

Elk jaar ging hij een maand met vacantie. Aan het vrijzijn moest hij dan eerst wennen: in 't hotel schrikte hij bij elk telefoontje op, maar dat sleet wel. Hij ging enige keren naar Italië, naar Noord-Afrika, Engeland (waar hij o. a. met zijn vriend van Kregten grote fietstochten in Wales maakte), Noorwegen, Denemarken en Zweden.

Naarmate zijn praktijk in bloei toenam, werden de pijnen, die bij heupontwrichting altijd optreden, steeds erger. Trappen klimmen, onafscheidelijk aan het vak verbonden, viel hem hoe langer hoe zwaarder. Hij klaagde er zelden of nooit over, zodat zelfs de familie niet wist, hoe het met hem stond. Hij deed er in zijn vacaties verscheiden kuren voor, o. a. in Pistyan, hopende, dat de pijn voor een deel geneesbare rheumatiek was. Maar

niets gaf hem baat. 's Nachts sliep hij nauwelijks meer, daar de pijn dan 't ergst was. Lang heeft hij zich verzet tegen het nemen van het onafwendbare besluit — zo strijdig met zijn hele natuur — om met de praktijk op te houden. Het moet hem erg veel gekost hebben. Uit zijn geliefd en gevarieerd werk, uit een bestaan, waarin hij voortdurend om hulp en raad werd gevraagd, zou hij een nutteloos plantenleven tegemoet gaan. De zin zou uit zijn leven weg zijn. Hij zou moeten leren zich bezig te houden, lang voordat hij zich oud en versleten voelde.

In 1934 — hij was toen dus 58 jaar — besloot hij er toe. Het werd een hartelijk afscheid van zijn patienten, die zijn besluit zeer betreurden en hem velerlei blijken van sympathie gaven. Praktijk en huis deed hij over aan Dr. Drost en hij trok bij zijn jongere broer en schoonzuster H. E. Mees-van Aken in de Mathenesserlaan 191 in. Zijn belangstelling in 't vak bleef: de medische tijdschriften hield hij — tot kort voor zijn dood — nauwkeurig bij.

Familieleden vroegen hem nog vaak om raad en die was altijd goed. Herhaaldelijk kwam 't voor, dat hij een nieuw geneesmiddel aanried, dat zijn collega's op andere plaatsen nog niet kenden, maar dat hij in zijn lectuur gevonden had. Een eenzaam leven had hij volstrekt niet; collega's en andere vrienden ¹⁴⁾ en vriendinnen, vele oud-patienten kwamen hem geregeld bezoeken op zijn mooi ingerichte kamer en dat duurde onverminderd tot zijn laatste jaar voort. Met zijn vrienden bleef hij ook buitenshuis eten en bridgen. Lezen deed hij erg graag. Was hij met een boek bijzonder ingenomen, dan gaf hij 't graag aan zijn familieleden present, ook al bestond 't werk uit tien delen. Een boek waarmee hij buitengewoon was ingenomen was „Lanny Budd” door Upton Sinclair ¹⁵⁾. Het was eigenaardig, dat dit vooruitstrevende boek, vol moderne ideeën, hem zo trof, terwijl hij toch met de jaren op politiek terrein steeds conservatiever geworden was. De mensen op wie hij gesteld was, wilde hij graag tot zijn politieke denkbeelden, die toch zo evident juist waren, overhalen. Hoe ver links sommigen ook stonden, — geregeld stuurde hij hun politieke vertogen, waarvan hij stellig verwachtte, dat zij de anderen zouden bekeren.

Typerend was b. v. dat hij mijn man (Th. A. Fruin), die in de moeilijke jaren 1945/1946 op Java verblijf hield schreef, hoe 't in Indonesië stond en wat daar gedaan moest worden. Maar — hieraan ging de oorlog en de bezetting vooraf. Hij zag de vreselijke verwoesting van Rotterdam op 14

Mei 1940 mee aan, staande op het dak van 't huis. Hij had geweigerd om in de schuilkelder te gaan. Hij besloot meteen om in het geheim een dagboek te gaan houden, waarin hij alles optekende wat Rotterdam doormaakte, de berichten en de geruchten, die hij hoorde en waar hij commentaar op gaf. Het gaf aan zijn leven weer enige spanning en hij was er zeer van vervuld. Elke dag hield hij het nauwkeurig bij en elke avond werd het zorgvuldig verborgen, wat wel nodig was in een huis, waar zijn neven illegale blaadjes in de kelder drukten. Tot 't eind van de oorlog hield hij 't vol. Voor de familie — later ook voor 't publiek — gaf hij „Mijn oorlogsdagboek” uit, dat een goed denkbeeld van 't leven onder de Duitse bezetting geeft. Hij verafschuwde de Duitsers en kon zich best begrijpen, dat zijn goede vriend Dr. van den Borg vrijwillig om hen heenging. Nooit zou hij 't ze vergeven, dat zij de dood van zijn jongste zuster Martha op hun geweten hadden. Met de flinke houding van de doctors en de Maatschappij voor geneeskunst was hij bijzonder ingenomen.

Sinds het overlijden van de ouders in 1920 en 1922 was hij het middelpunt van de familie geworden. Hij onderhield, evenals zijn moeder vroeger, de correspondentie met de zusters, die buitenslands verbleven en bracht ieder op de hoogte van aller wederwaardigheden. Daar hij zelf geen gezin had, hield hij gelijkelijk van alle leden van de familie en niets ging hem zo ter harte, dan dat 't hun goed ging en dat de kinderen op school vooruit kwamen. Kon hij dat bevorderen, dan deed hij dat. Hij schonk ze veel hulp en steun en grootse Sinterklaaspresenten ¹⁶⁾, want zo sober als hij voor zich zelf was, zo royaal was hij voor anderen.

In 1951 werd zijn 75e verjaardag feestelijk gevierd door de familieleden voor zover ze in 't land waren. Vrienden en vriendinnen lieten zich evenmin onbetuigd.

Kort daarop openbaarde zich bij hem een nier-aandoening, die door een streng dieet wel minder hevig werd, maar die toch niet genezen kon. Niemand wist dat beter dan hij zelf, maar hij klaagde nooit. Zienderogen ging hij achteruit. Hij werd uitstekend verzorgd door zijn schoonzuster en **scheen** te berusten in zijn lot, maar deed dat toch niet. Een pneumonie verhaastte het einde en 14 April, 2e Paasdag 1952, sliep hij in.

Zo ongeveer was het leven van een „gewoon” man, die met plezier zijn dokterspraktijk uitoefende, die veel goed en weinig kwaad heeft

gedaan. Een gelukkig leven kan men het, over 't geheel gezien, niet noemen, daarvoor heeft hij te veel goede dingen gemist. Maar wel heeft hij vele anderen gezonder, opgewekter en gelukkiger gemaakt.

W. FRUIN—MEES.

- 1) Deze naam, met de Latijnse uitgang, waarvoor Groningers en Friezen een voorliefde bezaten, komt, voorzover mij bekend is, alleen in de Groningse tak Mees voor. Hij is daar langs de vrouwelijke lijn in geraakt. Een Hitzerus Themmen wordt genoemd in de biografie door Mr Jacob van Lennep van diens vader. Volgens Dr W. Mees was de familie Themmen verwant met de Meezen. Ik zag dit bevestigd in de Kroniek van de Stichting Geslacht Mees van October 1952 (no. 8), waar (op de voorlaatste bladzij van het nummer) Hitzerus Themmen in 1709 genoemd wordt, waarna acht maal de naam (met variaties) voorkomt. Het petekind van Dr Hitzerus, jongste zoon van Herman E. werd, in Groningen studierend, meestal Hitze genoemd.
- 2) Eén broertje is zeer jong overleden.
- 3) Door rekking - bijzonder pijnlijk - werd gepoogd het been in de heupkom te krijgen. Ook moest hij er metalen platen voor dragen. Uiiageput kwam hij altijd van die - vergeefs gebleken - marteling thuis.
- 4) Later werkte hij dat bij en las hij ze graag en gemakkelijk.
- 5) Later Directeur van 't Gemeentelijk proefstation eerst aan 't Abattoir, later aan de Westzeedijk in Rotterdam.
- 6) Op 't Erasmiaansch Gymnasium te Rotterdam later een geliefd leeraar in de wiskunde, bekend als „Ome Jan”.
- 7) Men kent misschien de negatieve manier waarop een echt Groninger zijn bewondering uitdrukt: „Das nog so ail maal nait”.
- 8) Zijn beide ouders waren uit de stad afkomstig.
- 9) De vader van de historicus J. Huizinga.
- 10) De vader van de dichter, die in het verzet is gevallen.
- 11) Door zijn huwelijk met Bartha (Lubbartha Engelina).
- 12) Hij was lid en werd later penningmeester van de Ned. Mij. t. b. d. Geneeskunde en was jarenlang lid van de Afdelingsraad dezer Mij. Ook was hij lid van het Klinisch Genootschap en van het medisch gezelschap „In Sociorum Salutem”. Hij was controlerend geneesheer van verschillende verzekeringsmaatschappijen, o. a. van de Centrale Onderlinge.
- 13) Na hun verhuizing naar Lochem in 1919 ging hij met vrienden o. a. Dr. W. Werff † 1948, conrector aan het Erasmiaansch Gymnasium, Dr. C. Brat, J. H. Donner, samen eten, eerst bij Wolff op 't Coolplein, later in het Beursrestaurant.
- 14) Zijn beste vriend (met Dr. van den Borg) was Dr. P. A. Moerman, neus-keel-oorarts † 1941, ook Dr. H. Burgerhout, S. P. A. Hack, arts, de gemeente-archivaris E. Wiersum telde hij onder zijn vrienden. Met Mevrouw de Bruin—Campert en Mevrouw de Wed. van den Borg onderhield hij ook een hartelijke vriendschap.
- 15) „World's End” Series is de officiële naam.
- 16) Hij liet b. v. in 1912 en volgende jaren tegen Sinterklaas een stapel kinderboeken in huis komen, las ze door en zond de beste naar zijn neefjes, de kinderen Rutgers, die toen in Indië woonden.

ONBEKENDE NAAMGENOTEN.

In November 1951 ontving het Amsterdamse Bijkantoor van R. Mees & Zoonen een brief van Mr. R. C. Mees, Resident Partner van de bankiersfirma Paine, Webber, Jackson & Curtis te Minneapolis 2, Minn.

Het waren echter geen bankzaken die in deze brief behandeld werden, maar het betrof een introductie van zijn jongste dochter die naar Europa ging als medewerkster aan de Ice Show „Holiday on Ice, International”.

De voorstellingen zouden o. a. gegeven worden in Brussel en van daaruit dacht Miss. Patricia Mees een bezoek te brengen aan Amsterdam of Rotterdam. Door tijdgebrek is het zover niet gekomen, maar de Heren J. Mees en Mr. Ph. A. J. Mees hebben, met hun echtgenoten, Patricia bij de Ice Show in Brussel aan het werk gezien en met haar gesproken.

Volgens deze Heren bestaat er vermoedelijk geen familieverband met de Hollandse Meezen. De Heer J. Mees heeft de correspondentie met Mr. R. C. Mees echter voortgezet en het is dus mogelijk, als Mr. R. C. de nasporingen naar zijn voorouders voortzet, dat te eniger tijd zal blijken dat er toch nog verre verwantschap bestaat.

Inmiddels staat reeds vast dat deze Amerikaanse Meezen uit Beieren komen en in 1840 naar Amerika zijn geëmigreerd.

* *

Mejuffrouw Leonoor Mees, dochter van bovengenoemde Heer J. Mees, vertoefde een jaar in de U. S. A. en zond vanuit haar New-Yorkse home, het Isaac T. Hopper Home, 110 Second Ave, New-York 3, regelmatig brieven naar huis. Uit een dezer brieven bleek dat in Rochelle een Rudolph Mees woont, die naar het zeggen van een zijner zoons, afstamt van een Hollandse Mees van de „banking-business”. Het is ons tot nu toe niet gelukt een spoor te ontdekken dat leidt naar de voorouders van deze Amerikaanse Mezen.

* *

Van de Heer H. W. Mees te Twello ontvingen wij een reclamekaart van Hotel Kredell in Neckargemünd waarvan de Inhaber Friedr. Mees heet. Wij hebben ons om inlichtingen tot deze duitse naamgenoot gewend. Uit het antwoord dat wij ontvingen blijkt dat er in Neckargemünd 45 familie's zijn die de naam Mees dragen. De voorouders van Friedr. Mees, allen Landwirte en Gemüsebauern, stammen uit Zeiskam alwaar de naam reeds in 1737 voorkwam. Het is niet waarschijnlijk dat er verwantschap bestaat tussen de Nederlandse Meezen en deze Duitse naamgenoten.

ZELFPORTRET.

HERMAN MEES.

Het zal wel niet vaak gebeuren, dat zij, die hetzij biografisch, hetzij critisch, over een kunstenaar schrijven, vrijwel de gehele levensloop van de beschrevene in grote lijnen van nabij hebben meegemaakt.

Mijn herinneringen aan Herman E. Mees beginnen in de H. B. S.-tijd, toen hij in de tekenzaal onder J. H. Weijns, een os in pleister tekende — een sujet, dat alleen voor de paradepaarden van de school was weggelegd — en de tekening met een doezelaar egaal grijs greinde om er de lichteffecten, op zijn goed Rotterdams, „in te stufen”. Hij zocht, toen al, als kind, naar een eigen trant.

Dat moet in 1897 geweest zijn.

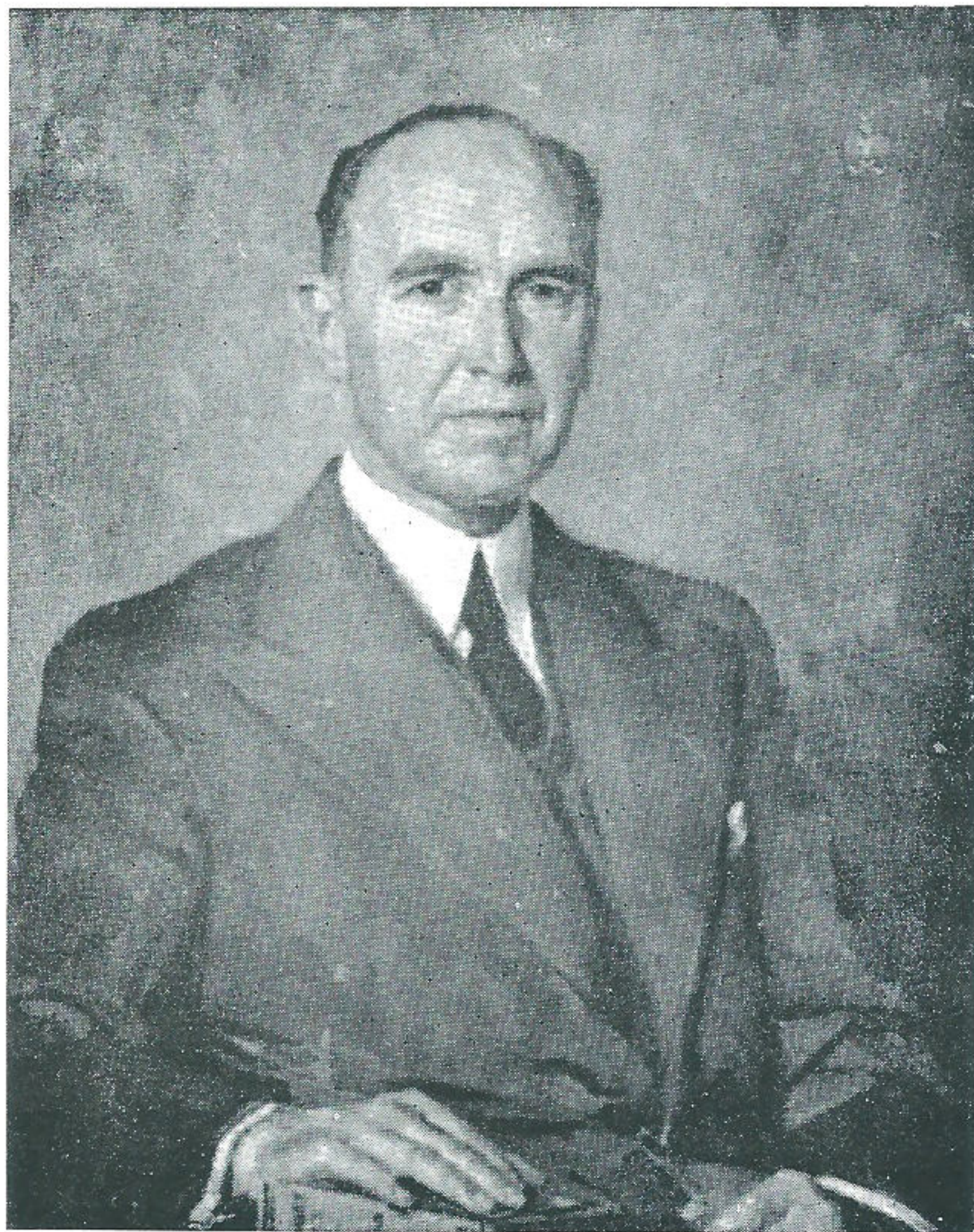
En de laatste voor mij belangrijke herinnering is van December 1951, toen hij in zijn atelier aan de Mathenesserlaan, midden tussen de museumstukken, mijn portret maakte.

In de periode 1897-1952 heb ik talloze tentoonstellingen van Mees gezien, talloze critieken over zijn werk gelezen, talloze meningen van geportretteerde particulieren aangehoord. Tussen al dat

geredeneer door is Mees van jongs af aan schraprecht zijn eigen weg gegaan, ernstig en met een onwankelbaar vertrouwen in eigen kracht. Zo is hij gegroeid tot een eminent Nederlands kunstschilder.

Een zeer uitgebreide tentoonstelling van werk van Mees — zoals er het laatst een in Rotterdam werd ingericht ter ere van zijn zeventigste verjaardag — leert een aandachtig en kunstgevoelig beschouwer over welke grote en veelzijdige gaven deze schilder beschikt. Het meest treft mij zijn vermogen om mensen en kinderen uit te beelden als levende individuen, die U recht in de ogen kijken met de blik, die hun innerlijke wezen onthult. Een profielportret is hoge uitzondering. Ik kan mij slechts die éne, maar magistrale profieltekening herinneren van Prof. Eduard Reeser. De schilder stelt zich bewust op het tweede plan om in de geportretteerde in de eerste plaats het gelaat psychologisch af te tasten. Hoe ontroerend zien de nog begeerloze, reine kinderogen U aan. Hoe heeft hij ook het onstoffelijke van bloemen tot geschilderde schoonheid gebracht.

Men heeft soms geschreven en gesproken van invloed van Willem van Konijnenburg. Het is juist, dat Mees jarenlang in nauw contact met deze kunstenaar stond, voor wie hij een eerlijke bewondering had. Het is dan begrijpelijk, dat hij als jongere trachtte in eenzelfde richting te werken. Maar zijn spontanëiteit stond het angstvallig

JACOB MEES.

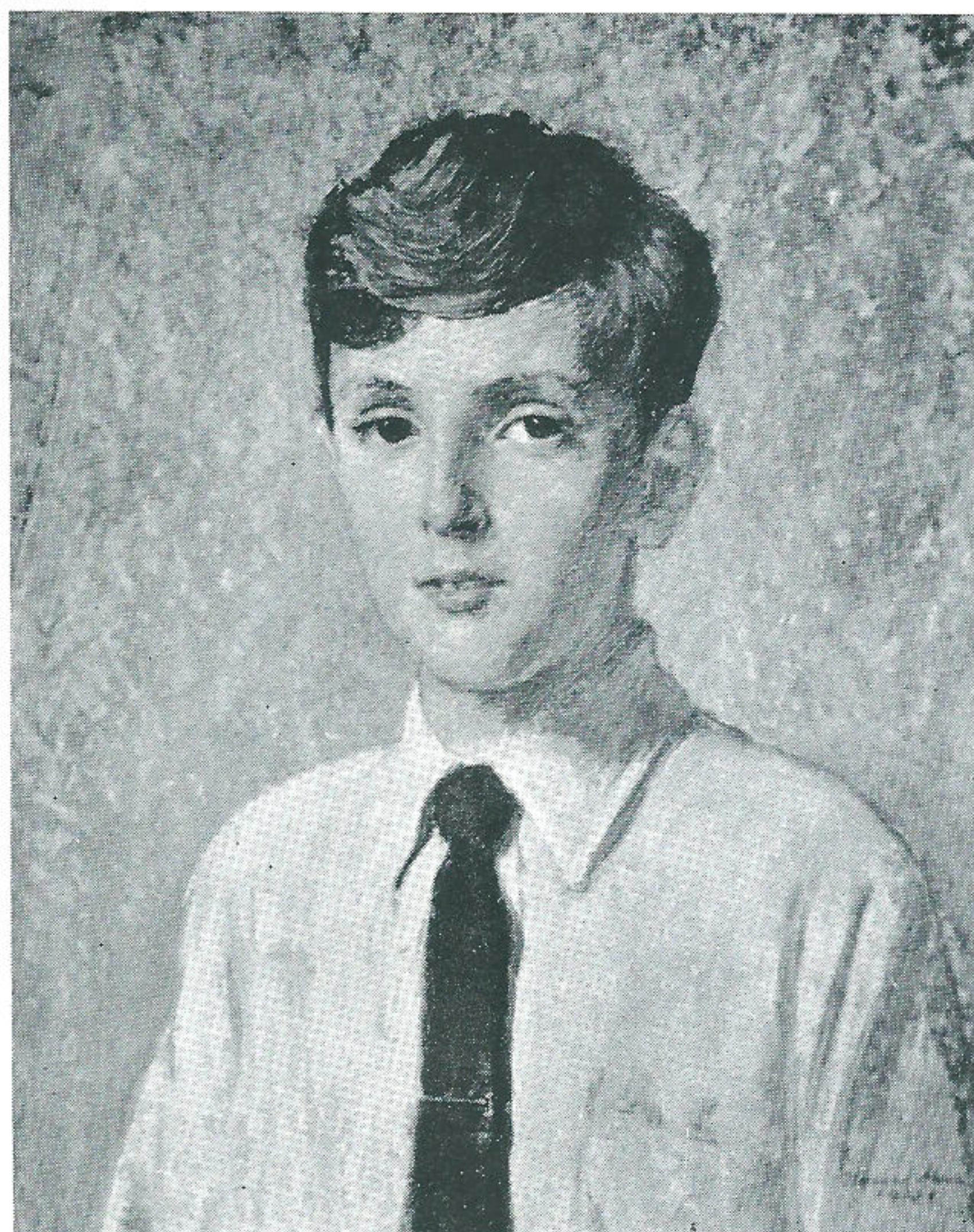

MARJOLAINE ODA MEES.

wikken en wegen van de „kunst der idee” in de weg. Wat er van de invloed van Van Konijnenburg overbleef, was slechts het streven naar een evenwichtige opstelling, die thans zijn werk kenmerkt. Het is inderdaad zo, dat we nooit geneigd zouden zijn een strook van zijn schilderijen, als onverantwoord en overbodig af te snijden.

Zijn bijbelse taferelen ziet men niet meer op tentoonstellingen. Mees schildert die altijd zonder model, wanneer de vorm ondergeschikt wordt gemaakt aan de ernstige innerlijke ontroering. Deze schilderijen, die in toon en accent totaal verschillen van de portretten en stillevens, toont hij niet meer naast de andere, omdat hij meent, dat zij elkaar minder of meer schade toebrengen. Iedere schilder bewaart uit zijn carrière herinneringen aan onderscheidene opdrachten. Het was een hoogtepunt in het leven van onze Rotterdamse portretschilder, toen Koningin Wilhelmina zelf, uit het door Jhr. D. C. Röell, Directeur van het Rijksmuseum, voorgestelde drietal, Herman Mees uitkoos om Haar portret naar het leven te schilderen. Door deze keuze van de Koningin, die zelf, blijkens de tentoonstellingen van Haar werk een veel meer dan alledaags talent voor schilderen en tekenen heeft, mocht Mees zich terecht uitermate geveleid voelen. Hij was trots op deze koninklijke opdracht, die tevens een erkenning inhield, die hij elders wel eens vergeefs zocht.

En na het woord „trots” wil ik nog even de na-

GREGORIUS MEES.

druk leggen op een misvatting, die er onder vele leken bestaat ten aanzien van het zelfportret. Dat maakt een artiest heus niet uit ijdelheid. Het is veeleer een uiting van de onbedwingbare lust tot werken en gestadig oefenen, ook als er op een dag eens geen ander model beschikbaar is. Dan neemt iedere schilder graag zijn toevlucht tot de spiegel. Mees zelfs tot twee van deze, wat de „Précieuses” in de 17e eeuw in Frankrijk „conseillers des grâces” noemden. Maar dan was het Mees om de „Conseillers” te doen en niet om de „grâce”.

Deze korte schets van Mees als schilder zou niet compleet zijn zonder de vermelding, dat hij jarenlang leeraar aan de „Academie van Beeldende Kunsten en Technische Wetenschappen te Rotterdam” is geweest.

De thans in Parijs gevestigde Nederlandse kunstenaar W. van Hasselt, die de bloeitijd van de Academie meemaakte, spreekt er nog over in enthousiaste bewoordingen, dat Mees het altijd zo voortreffelijk „voordeed”. Maar ook vele andere oud-leerlingen prezen zijn theoretische en technische volleverdheid als docent. Het is echter merkwaardig te zien, dat Mees, toen hij zich uit de knellende banden van de „vaste betrekking” bevrijd voelde, in de laatste jaartdecade zijn kunst tot groter ontplooiing bracht. Altijd waren er weer exposities in het land, die dit, ondanks zijn leeftijd, voor iedereen waarneembaar maakten.

Mees is tot op de huidige dag een typische Rotterdammer gebleven, in die zin, dat je hem altijd hoort verzuchten: „Ik heb het zo druk . . . mijn werk houdt me zo vast”. Zo is het nog altijd. De opdrachten blijven hem toevloeien. Al zijn tijd, al zijn kracht, al zijn ernstige begeerten naar volmaking, al zijn mijmeringen zijn op de veredeling van zijn werk gericht.

Ch. A. COCHERET.

GESLACHTSLIJSTEN.

In het vorige nummer van de Kroniek plaatsten wij de beknopte geslachtslijsten zowel van de Groningse als van de Rotterdamse tak van onze familie. Niettegenstaande de lijsten met zorg waren samengesteld, bleken er toch enkele onjuistheden in voor te komen die in onderstaande rectificatie zijn verbeterd. Tevens zijn daarbij enige aanvullingen vermeld.

Bovendien behoeft de vermelding onder het hoofd: „alleen omvattend de mannelijke gehuwde nakomelingen” een nadere toelichting. De gehuwde mannelijke nakomelingen namelijk, die zelf geen mannelijke nakomelingen hebben en waarvan redelijkerwijze verondersteld kan worden dat zij deze ook niet zullen krijgen, werden niet opgenomen.

Een uitzondering werd gemaakt voor hen die enig zoon zijn.

Wel opgenomen werden ook alle nog in leven zijnde ongehuwde mannelijke nakomelingen.

Rectificatie en Aanvulling.

GRONINGSE TAK:

Toevoegen in kolom Generatie XII.

achter de naam Arnoldus Regnerus Marie (Dorhout Mees) 1908: Arnold Regnerus Ingvar (Dorhout Mees) 1935.

Toevoegen in kolom Generatie XIII.

achter de naam Nanno Poppo 1923: Martinus 1952.

ROTTERDAMSE TAK:

Wijzigen in kolom Generatie IX:

Gregorius 1825 in Gregorius 1823.

Wijzigen in kolom Generatie XII.

Marten 1948 in Marten 1946.

CURIOSA.

Mr. Rudolf Adriaan Mees geboren te Rotterdam 5 Juli 1789 en overleden te Doorn 30 Sept. 1866 is tweemaal getrouwd en wel eerst met Maria Elizabeth Adriana Ackersdijck en later met Margaretha Agatha van Marken.

In de in October 1952 verschenen Kroniek Nr. 8 komt een reproductie voor van een door wijlen mejuffrouw M. A. Mees aan de Stichting geschonken miniature-portret van de genoemde M. A. van Marken, dat deze op jeugdige leeftijd afbeeldt.

In deze Kroniek nemen wij thans op de reproductie een silhouette-portret, dat de eerste vrouw M. E. A. Ackersdijck als kind voorstelt.

Uit het eerste huwelijk werden 11 en uit het tweede huwelijk 5 kinderen geboren.

Het laatstgeboren kind was Lucas, die later predikant werd. Deze werd op 22 April 1840 te Rotterdam geboren en overleed op 26 Sept. 1882 te Arnhem.

Naar aanleiding van deze geboorte zond een van de kantoorbedienden van R. Mees & Zoonen aan zijn patroon, die hij als een zorgzame vader kende, het volgende gedichtje toe:

„Een Extempore

bij de Geboorte van 't zoontje mijns Patroons
den 22 April 1840

Men wil, den stervling, bij zijn wording in
[dit leven,

Wierdt steeds een Genius ten Schutsheer
[meegegeven,

Wien altoos **doelwit, wil en daden** gadesloeg
Doch 't mollig knaapje thans geboren door
[Gods zegen

Heeft bij zijn Schepping geen geleigeest
[meegekregen

Waarom? . . . De vader leidt zijn kind'ren
[zelve genoeg.

L.”

Op het eerst geboren kind Adriaan heeft betrekking een papier, waarop het navolgende vermeld staat:

„Rotterdam den 16 February 1812

Een kindt wordt ten Heiligen Doop gepresenteerd zijnde een **zoon**, geboren den 19den January 1812, genaamd **Adriaan**, waar van vader is Rudolf Adriaan Mees, en moeder Maria, Elizabeth, Adriana Mees geb. Ackersdijck, echtelieden, wonende op de Wijnhaven wijk A $\frac{399}{401}$. Als getuigen Adriaan Mees en Catharina Elizabeth Mees geb. v. Oordt.”

Bij deze doop waren derhalve de ouders van de vader van het kind doopgetuige. Aan de achterzijde is met een andere hand en wel die van de vader aangetekend welke uitgaven deze in verband met de geboorte van dit kind gedaan heeft.

Als men rekening houdt met het groot aantal kinderen, die deze gekregen heeft, heeft hij op den duur alles tezamen nog een flink bedrag voor

MARIA ELIZABETH ADRIANA ACKERSDIJCK

dergelijke doeleinden moeten besteden! Hieronder volgt deze opsomming van de uitgaven bij de geboorte van het eerste kind:

Bij de geboorte	
Aan de Baker	f 5. 4.-
Aan Cornelis voor het rondzeggen . . .	1.10.-
nog de Baker	2.12.-
Bij den Doop	
Aan het oppassen v.h. Hekje voor het overgeven v.h. briefje	11.-
Aan Jacob den koetsier	2.12.-
Aan Ary den knecht	1.10.-
Aan Baker	5. 4.-
Voor 14/w: f. 3.— aan dito	42. --
Trompert ¹⁾ 20 a 52	52. --
voor de advertenti	1.12.-
in de kerk 5.4	
5.4	10.19.-
11	
voor het aangeven der geboorte op het Stadhuis	2.12.-
	f 128. 6.-

¹⁾ De naam is niet geheel duidelijk.
Wellicht betreft deze post de geneesheer?

W. C. M.

Een deugdelijk inkt-recept.

Bij gelegenheid van de hoge stormvloed op 1 Februari 1953 liep ook het benedenhuis van het pand Haringvliet 98 te Rotterdam ter hoogte van 1½ meter onder. Het water drong ook in een brandkast, waarin zich tijdelijk een gedeelte van

mijn familie-papieren bevond. Hoewel het uiterlijk van een aantal perkamenten boekjes en oude bruiloftsdichten enz. door het vochtig worden wel geleden heeft, bleek, nadat de papieren zorgvuldig gedroogd waren, het handschrift over het algemeen goed leesbaar. Dit was ook het geval met een aantal geschriften van de hand van mijn op 6 Februari 1843 82 jaar oud zijnde overleden betovergrootvader Mr. W. C. Ackersdijck, die zich, al is de inkt hier en daar wel doorgelopen, goed gehouden hebben. In verband daarmee is het merkwaardig, dat ik bij het drogen van de papieren een met inkt beschreven stuk papier, de hand van Mr. W. C. Ackersdijck aantrof, dat een recept bevat van de inkt, die deze gebruikte. Dit recept, dat goed was, want het schrift heeft door het nat worden niet geleden, was blijkens de op de achterzijde van het papier voorkomende adressering „Voor Rudolf Mees”, bestemd voor diens kleinzoon Rudolf Mees (1815-1899).

Wij laten het recept hieronder volgen;

Voorschrift, waar naar bij mij de **Inkt** gemaakt wordt.

1/4.11 blaauwe galnoten.

5.loot. gom.

1/8.11 koperrood.

1/8. kan wijnazijn.

1. loot suiker.

1. kan regenwater.

doch, om het te veel glimmen en plakken voor te komen, de suiker nog verminderd, dus op 1/2 loot.

Voor Rudolf Mees.

W. C. M.

EEN OUD STEMBIJLET. Wij reproduceren hierbij de oproeping van RUDOLF MEES om op 18 December 1798 te komen stemmen. Dit zal wel de eerste of in ieder geval één van de eerste verkiezingen zijn geweest, die in Rotterdam hebben plaats gehad.

